

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 104. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm2776/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

første ved Stormen. »Og se», siger Bailly, »det var den brave Hulin, som jeg den Gang endnu ikke kjendte, men som Efterslægten skal lære at kjende.» Heri spaaede og saa Bailly sandt; thi vel havde den brave Hulin, ellers en Urmagersvend fra Genf, nær sat Pelsen til i Rødselstiden, for han ret blev bekjendt, men siden blev han Adjutant hos Bonaparte i Italien, blev General og Greve, var Kommandant i Wien 1805 og Aaret efter i Berlin og selv i de hundrede Dage Kommandant i Paris.

Dog, vi maa gaa videre og forbigaa den fatale Historie med Foulon og hans Svigersøn Berthier, som hverken Bailly eller Lafayette kunde frelse af Pobelens Hænder, vi maa forbigaa alt i Paris og Versailles som Smaating mod Pariser-Pobelens afgjørende Sejer den 5te og 6te Oktober, hvorfor Æren tilhører det andet Kjøen.

Der havde været megen Bevægelse i Paris angaaende Kongens Veto, som man kivedes om i National-Forsamlingen, stor Bevægelse, naturligvis ikke fordi Pobelens vidste, hvad det vilde sige, men netop fordi den ikke vidste det, saa dens Ledere kunde bruge det som et Skrækkedillede ved alle Lejligheder og som en hemmelig Kilde til alle mulige Ulykker.

Mirabeau var baade klog og oprigtig nok til ikke alene at stemme for Kongens Ret til at forkaste saa vel som at bifalde National-Forsamlingens Beslutninger, paa Grundloven nær, men selv til at sige: han vilde heller leve i Konstantinopel end i Paris, naar 6 eller 1200 Raadsherrer skulde regere uindskrænket; men Sieyes var som en Kariol-Hest, og hele hans Tankegang var som en Stereotyp, siger Thiers, der slet ikke lod sig skille ad; og endelig blev de fleste Stemmer for en Mellemting, for et Veto nemlig, der ej kunde ophæve, men kun forsinke Udførelsen af en Folke-Beslutning. Medens imidlertid saa vel dette som Kundgjørelsen om Menneske-Rettighederne og flere Ting laa hos Kongen og ventede, ikke paa hans Bekræftelse,



som man paastod, Grundloven ikke behøvede, men blot paa, hvad der maatte følge af sig selv: hans Bifald og Bekjendtgørelse, lød det Rygte, som ikke var urimeligt, at han helst vilde rejse til Metz eller en anden Grænsfestning, for at være uden for det hele og have Ro; og hertil kom et Gilde, Garder-Officererne i Versailles gjorde 2den Oktober for et andet Regiments nyankomne i Skuespilhuset, hvor man raabte Hurra for Kongehuset, men ikke for Folket, gjorde Blæst med hvide og sorte Kokarder, men traadte, sagde man, paa den trefarvede, fik en Del Soldater ind at drikke Kammeratskab, stormede under Trommeslag Logerne med alskens Hofdamer i, sang en bekjendt Arie: «O, Richard, min Konge! al Verden dig svigter», svor Troskab til Døden, og fik til sidst baade Kongen og Dronningen til at visa sig og modtage deres Hylding.

Saaledes stod Sagerne, da den 5te Oktober en stor Flok Fiskerkærlinger og deres Søstre flokkedes om Raadstuen, skreg paa Mel og Brød, vilde stukket Ild paa Raadstuen og skjældte Mandfolkene ud, som snakkede kun om det, men forstod ikke at handle. Dog var der ét Mandfolk, der gjorde sin Stemme gjældende, en af Bastillens Overvindere, Maillard, siden berygtet under det velfortjente Navn Hugaf: han raadte dem at gaa lige til Versailles og klage deres Nød for Kongen og National-Forsamlingen; og efter at have ringet med Stormklokken, saa alle Natuglerne kom frem, fulgte de Maillard, som gik foran med Trommen. (Miomandre. — Garden, som frelste Dronningen.)

